daar als het beeld der gerechtigheid instede van als een beschuldigde. De officier wendde zich weer tot haar en juist op dit moment klonk er van twee kanten gekraak van takken in het kreupelhout. Van de eene zijde rende Giuseppe Sanoni naar voren, met ontdaan gelaat; van den anderen kant naderde Alfonso Borsano.

„Teresa, jij uil, jij gek!" riep Sanoni haar toe. „Waarom kom je niet?"

Hij greep haar bij den arm en schudde haar dooreen, woedend over zijn mislukte plannen. De gendarme-luitenant keek hem vol verbazing aan.

„Wat! Jij bent de man die ons hierheen gezonden heeft!"

„Nee.... e.... ja.... da's te zeggen.... ik bedoel.... er heeft een vergissing plaats, luit'nant, er.... e...."

Sanoni zocht wanhopig naar woorden. Hij hield het meisje nog steeds bij den arm maar zij was er zich niet bewust van. Haar oogen waren onafgebroken gericht op het gelaat van den anderen man, Alfonso Borsano. Deze drong een paar gendarmen terzijde en richtte zich tot den officier.

„Er heeft hier een vergissing plaats gehad, luit'nant," zei hij, „een ernstige vergissing. Je hebt den stiel gevonden, die daar! Maar nu moet je den man nog hebben, dien de stiel toebehoort. Giuseppe heeft zich vergist, toen hij u inlichtingen gaf. U wilt dit hulpelooze meisje en dezen half-onnoozelen knaap gevangennemen, maar dan zoudt u den schuldige niet hebben! De man, dien u zoekt — ben ik! Aan mij behoort de stiel!"

Er was plotseling diepe stilte. Teresa greep met de hand naar d'r keel, alsof ze het benauwd had. Voor het eerst keek Borsano haar aan en het bevel dat in dien blik lag, maakte haar ziel voor altijd onderdanig aan dezen man. In dit ondeelbaar oogenblik wist zij, dat zij dezen man toebehoorde en 't was haar of 't altijd zoo geweest was. Zij sloeg de oogen neer en twee tranen liepen langs haar wangen.

De officier keerde zich tot haar.

„Is dat waar?" vroeg hij.

Nog eenmaal keek zij Borsano aan, haar polsen klopten van vreugde over zijn verdediging, doch zij zou toonen even sterk te zijn als hij. Zij mocht zijn offer niet aannemen; zij zou de waarheid zeggen; haar eigen prijs betalen,... toen haar een woord in de ooren klonk, dat haar met stomheid sloeg.

„Pietro!" klonk het waarschuwend uit Borsano's mond. — Dit enkele woord deed wat hij wist dat het doen zou. De vlam der zelfopoffering in haar oogen doofde plotseling om plaats te maken voor angst. Zij bukte zich alsof ze een slag ontvangen had en trok snikkend den knaap aan haar borst, het ongelukkige kind dat zij een oogenblik vergeten had.

„Kom!" zei de officier. „Antwoord me, is 't waar?"

„Ja," snikte Teresa, „'t is waar!"

Er klonken bevelen, voetstappen, gerinkel van boeien maar het meisje hoorde niets meer; zij was zich slechts bewust van Pietro's kinderhand op haar gebogen hoofd. Toen zij eindelijk weer opkeek, zag zij een tafereel dat op haar ziel brandde als kokend lood. De gendarmen voerden de smokkelwaren de woning uit en in 't midden ervan stond Borsano met opgericht trotsch gelaat en geboeide handen. Giuseppe Sanoni was verdwenen.

Een oogenblik staarde Teresa den man aan, terwijl haar hand beefde op Pietro's schouder. Toen stond ze op, liep op den jongen man toe en knielde voor hem neer.

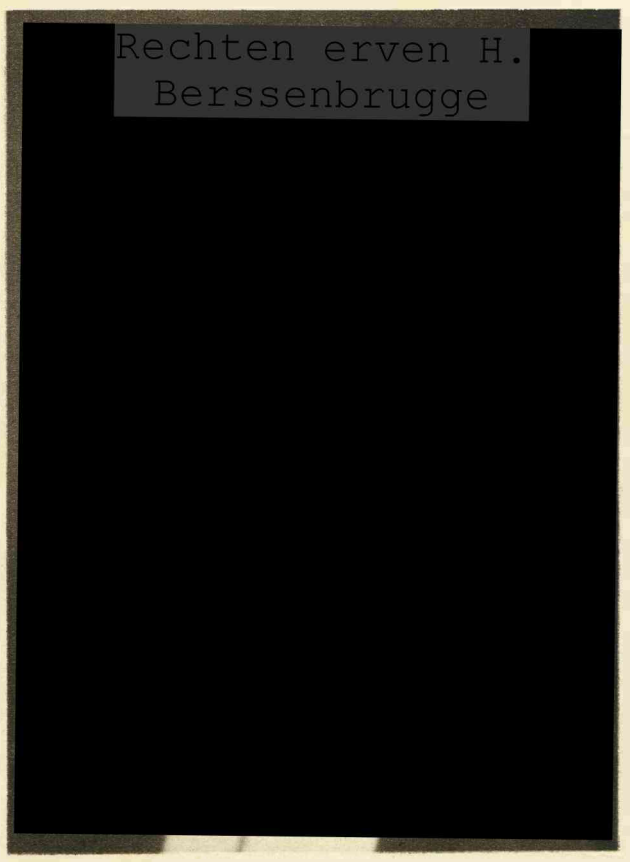
„O, Alfonso!" riep zij uit. „Het zal niet lang duren, maar al was het een menschenleven lang, je zult mij hier vinden, wachtende op jou, met al de liefde die in mij is!"

En eerbiedig kuste zij de geboeide ruwe handen.

BEGRAFENIS VAN DR. D. BOS.

Onder talrijke bewijzen van belangstelling en in tegenwoordigheid van vele autoriteiten werd Woensdag 10 Mei op Oud Eik en Duinen teraardebesteld het stoffelijk overschot van Dr. D. Bos, in leven lid der Tweede Kamer. — Onze foto geeft den heer Marchant, die het woord voerde namens de meeste politieke vrienden van den overledene, de leden van het Partijbestuur, der Kamerclub en de redactie van „Vragen des Tijds." *(foto „Rembrandt".)*

HENRI POOLMAN
als Hans Weiring in „Minnespel" van Arthur Schnitzler.
(foto Berssenbrugge.)

AFSCHEID

door CISSY VAN MARXVELDT

Dorothy Goldsworthy was tien jaar, toen ze voor het eerst begreep, wat verdriet beteekende. Tot dien tijd was haar jonge leventje kalm en zonnig voorbijgegaan. Dorothy, als eenig kind, werd door Vader en Moeder en Granddad om het zeerst verwend; toch bleef ze een lief, aardig kindje, zonder

FERDINAND HUYCK. — Wat er voor de herberg te Zoest voorviel. Teekenaar: David Bles.

ELISABETH MUSCH. — Buat ontvangt te Bergen-op-Zoom brieven door meester Florisz. Teekenaar: W. de Famars Testas.

FERDINAND HUYCK. — Wat er in de herberg te Zoest voorviel. Teekenaar: David Bles.

Een belangrijke Verzameling

Op 22 en 23 Mei a. s. zal er door en ten huize van de Firma G. Theod. Bom & Zoon, Kerkstraat 310-314 te Amsterdam, een verkooping gehouden worden van de teekeningen, die Neerlands bekende kunstenaars David Bles, Ch. Rochussen en W. de Famars Testas, gemaakt hebben ter illustreering van de standaardwerken v. onzen grootsten romanschrijver Mr. J. van Lennep. David Bles is in zijn teekeningen hier schitterend vertegenwoordigd, en deze zijn vooral belangrijk voor de zeden en het costuum uit de 18e eeuw, dank zij zijn nauwkeurige kennis daarvan. Ch. Rochussen is op zijn best vertegenwoordigd door niet minder dan 92 prachtige teekeningen en ten slotte vindt men hier de zoo uitstekend geslaagde teekeningen van W. de Famars Testas, die dienden ter versiering van Van Lennep's beroemdste boeken „Klaasje Zevenster" en „Elisabeth Musch". Verder vermeldt de catalogus nog een reeks moderne etsen, Japansche prenten, ivoren beeldjes en enkele zeer kostbare prachtwerken. — Wij geven op deze pagina een drietal reproducties naar de teekeningen uit v. Lennep's Werken.